

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM BỌN TUNG SƠN UY HIẾP LƯU GIA

Sử Đăng Đạt nói:

- Gia sư đã căn dặn đệ tử. Người nói Lưu sư thúc là một tay hảo hán lấy lòng ở phái Hành Sơn, lòng nghĩa hiệp cao ngất trời mây. Các đồng đạo võ lâm cực kỳ tôn kính Lưu sư thúc, mà gia sư thiết cũng khâm bội vô cùng. Người còn dặn đệ tử không được mảy may thất lễ, nhục bằng vì lệnh sẽ nghiêm trị không tha. Đại danh của Lưu sư thúc đồn đại khắp giang hồ. Vậy về điểm này sư thúc bất tất phải lo xa?

Lưu Chính Phong tùm tùm cười nói:

- Đó là mình chủ quá khen mà thôi! Lưu mỗ làm gì có danh vọng đến thế?

Định Dật sư thái thấy hai người vẫn giằng co không quyết đoán, mụ không nhịn được nữa nói xen vào:

- Lưu hiền đệ! Vụ này tạm gác lại phỏng có hại gì? Những người có mặt ở đây bữa nay đều là bạn thân thì còn ai cười sư đệ nữa? Hoặc giả có một vài kẻ không biết gì, buông lời mai mỉa thì du Lưu hiền đệ không chấp với họ nhưng bản ni quyết chẳng buông tha.

Mụ nói rồi đảo mắt nhìn mọi người một lượt ra chiều khiêu khích thử xem có kẻ nào lớn mặt cả gan đắc tội với Ngũ nhạc kiếm phái nhà mụ không.

Lưu Chính Phong nói:

- Định Dật sư thái đã nói vậy thì tại hạ xin hoãn việc rửa tay gác kiếm đến giờ ngọ ngày mai sẽ cử hành. Xin các vị hảo hán đừng ai bỏ đi, hãy ở lại tẽ xá trò chuyện trong một ngày, chờ tại hạ hỏi ý kiến các vị hiền đệ phái Hoa Sơn.

Sử Đăng Đạt nói:

- Đa tạ Lưu sư thúc.

Rồi gã hạ cờ lệnh xuống khom lưng thi lễ.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe từ hậu đường có tiếng rên la:

- úi úi! Người làm gì vậy? Ta thích ở chơi với ai là tùy ở nơi ta. Bộ người giữ được ta hay sao?

Quần hùng đều lộ vẻ sửng sốt vì nghe đó là thanh âm của cô bé Khúc Phi Yên đã từng cãi lý với Dư Thượng Hải.

Lại nghe tiếng một gã trai đáp:

- Cô hãy ngồi xuống yên tĩnh một chút. Ta không cho cô lộn xộn. Chỉ lát sau là ta tự nhiên lại buông tha cô.

Khúc Phi Yên nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Đây có phải là nhà người đâu? Ta muốn theo Lưu tử tử ra vườn sau bắt bướm chơi, tại sao người lại ngăn trở không cho?

Người kia đáp:

- Được rồi! Người muốn đi thì đi một mình thôi! Xin Lưu cô nương hãy nán lại đây một lúc.

Khúc Phi Yên nói:

- Lưu tử tử nói hễ gặp người là xúi quẩy, vậy người tránh xa đi. Lưu tử tử không nhận ra người. Ai bảo người đến đây rắc rối?

Đột nhiên lại nghe thấy thanh âm một cô gái khác nói:

- Muội muội! Chúng ta đi thôi! Mặc hẩn.

Gã trai vội nói:

- Lưu cô nương! Xin cô nương hãy ngồi lại đây chờ một chút!

Lưu Chính Phong càng nghe càng tức, tự hỏi:

- Tên cuồng đồ lớn mặt nào ở đâu tới đây? Gã đã đến nhà mình đông dài lại dám vô lễ với Tinh nhi của ta ở trước mặt mọi người.

Lúc này nhị đệ tử Mễ Vi Nghĩa đã nghe tiếng chạy vào hậu đường thì thấy sư muội Lưu Tinh cùng Khúc Phi Yên đang dắt tay nhau đứng ở ngoài sân. Một thanh niên mặc áo vàng đang hai tay đứng chặn hai cô bé.

Mễ Vi Nghĩa nhìn màu áo của gã kia liền nhận ra ngay hẩn là đệ tử phái Tung Sơn thì trong lòng không khỏi căm tức. Gã hắng giọng lớn tiếng:

- Sư huynh đây là môn hạ phái Tung Sơn sao lại không vào sảnh đường ngồi chơi?

Người kia quay lại. Hẩn là một hán tử chừng 27, 28 tuổi, ra chiều bướng bỉnh đáp:

- Ta không vào. Ta vâng mệnh mình chủ để gác quyền thuộc nhà họ Lưu không cho một người nào chạy thoát.

Hẩn nói mấy câu này thanh âm không lớn lắm nhưng rất mực kiêu căng. Quân hùng trong nhà đại sảnh nghe tiếng ai cũng biến sắc.

Lưu Chính Phong tức quá hỏi Sử Đăng Đạt:

- Họ nói gì vậy?

Sử Đăng Đạt lên tiếng gọi:

- Vạn sư đệ! Sư đệ hãy ra đây! Ân nói phải lựa lời một chút. Lưu sư thúc đã ưng thuận không rửa tay gác kiếm nữa.

Gã hán tử trong hậu đường liền lên tiếng:

- Dạ thế thì còn gì hay bằng?

Hắn nói xong từ hậu đường đi ra nhìn Lưu Chính Phong khẽ cúi mình nói:

- Đệ tử là Vạn Đại Bình, môn hạ phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Lưu Chính Phong tức giận run lên, lớn tiếng hỏi:

- Phái Tung Sơn cho bao nhiêu đệ tử tới đây? Bảo chúng xuất hiện ra hết đi!

Lão vừa dứt lời thì ở trên nóc nhà, ngoài cổng lớn, góc sảnh đường, trong hậu viện, cả bốn mặt đến mấy chục người đồng thanh hô lên:

- Dạ! Đệ tử phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Mấy chục người cùng lên tiếng một lúc, thanh âm đã vang dội lại nổi lên một cách đột ngột khiến cho quần hùng đều giật mình kinh hãi.

Hơn chục người trên nóc nhà đều mặc áo vàng còn những người trong nhà đại sảnh thì ăn mặc nhiều kiểu. Hiển nhiên họ đã trà trộn vào từ trước, để ngấm ngấm giám thị Lưu Chính Phong. Vậy mà hơn hai ngàn người, không một ai phát giác.

Định Dật sư thái là người đầu tiên không nhin được, lớn tiếng hỏi:

- Làm như vậy... là có ý gì? Sao lại khinh nhờn quá thế được?

Sử Đăng Đạt đáp:

- Xin sư bá tha tội cho. Gia sư truyền lệnh phải cố gắng khuyên can Lưu sư thúc đừng để người rửa tay gác kiếm. Vì sợ Lưu sư thúc không tuân lệnh nên đành phải đắc tội.

Giữa lúc ấy mười mấy người từ trong hậu đường đi ra. Đây là Lưu Chính Phong Lưu phu nhân cùng hai đứa nhỏ và đệ tử họ, tất cả bảy người. Sau mỗi người đều có một tên đệ tử phái Tung Sơn, tay cầm đao trủy thủ dí vào sau lưng bọn Lưu phu nhân.

Nguyên những người này lén vào được hậu viện rồi liền kiếm chế ngay Lưu phu nhân cùng bọn con em họ Lưu bảy người. Nhưng Vạn Đại Bình đối với Lưu tiểu thư tỏ ra đặc biệt lịch sự. Hắn chỉ lấy lời lẽ bảo nàng đừng tự ý chạy lui chạy tới chứ không dùng võ lực uy hiếp.

Lưu Chính Phong đồng dục lên tiếng:

- Thừa các vị bằng hữu! Không phải Lưu mỗ tự ý hành động. Nay Tả sư huynh ước hiếp thế này nếu Lưu mỗ lại chịu khuất phục dưới cường lực thì còn mặt mũi nào đứng trên thế gian nữa? Tả sư huynh không cho Lưu mỗ rửa tay gác kiếm, hà hà! Nhưng Lưu mỗ thà mất đầu chứ không chịu nhục.

Lão vừa nói vừa tiến lại một bước, hai tay đưa tới chậu vàng.

Sử Đăng Đạt vội la lên:

- Hãy khoan!

Hắn vừa nói vừa phát cờ lệnh ngăn chặn trước mặt lão.

Lưu Chính Phong vung tay trái lên, đâm hai ngón vào mắt đối phương.

Sử Đăng Đạt đưa hai tay lên ngăn lại.

Lưu Chính Phong co tay trái về đồng thời phóng hai ngón tay bên hữu xĩa vào mặt hắn.

Sử Đăng Đạt không thể đỡ gạt được, phải lùi lại.

Lưu Chính Phong bức bách đối phương lùi lại rồi, hai tay lại đưa tới chậu vàng.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít lên. Hai người nhảy xổ tới.

Lưu Chính Phong không quay đầu lại, đá chân trái ra đánh bình một tiếng, hất một tên đệ tử phái Tung Sơn ra xa. Tay phải lão chụp tới nắm được trước ngực tên kia rồi tiện đà liệng về phía Sử Đăng Đạt. Chân trái đá, tay phải chụp tựa hồ sau lưng cũng có mắt, lão nhằm đả trúng bộ vị, động tác lại cực kỳ mau lẹ. Thật là một tay nội gia cao thủ phi thường. Lưu Chính Phong ra kỳ chiêu đẩy lui được hai tên khiến cho bọn đệ tử phái Tung Sơn phải sửng sốt. Trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên nữa. Tên đệ tử phái Tung Sơn dừng đằng sau con trai lão liền la lên:

- Lưu sư thúc! Sư thúc mà không dùng tay thì đệ tử phải hạ sát công tử đây.

Lưu Chính Phong quay đầu lại ngó cậu con một cái rồi lạnh lùng nói:

- Anh hùng thiên hạ ở cả đây. Người mà dám động đến một sợi lông của con ta thì hết thảy mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn sẽ băm nát ra như tương.

Câu này không phải là lời hăm dọa. Nếu tên đệ tử phái Tung Sơn mà kia mà gia hại cậu con lão, nhất định sẽ gây công phần, quân hùng đều ra tay thì mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn khó lòng thoát chết.

Lưu Chính Phong nói xong quay lại đưa tay vào chậu vàng. Lão chưa nhìn thấy ai ngăn trở nữa thì đột nhiên ánh vàng lấp lánh, một mũi ám khí nhỏ xíu xé bầu không khí vọt tới. Lưu Chính Phong lùi lại một bước. Bỗng nghe một tiếng keng khẽ vang lên. Mũi ám khí đã đánh vào chậu vàng. Chậu nghiêng đi, đổ xuống đất loảng xoảng. Chậu lật úp, đáy hướng lên trời. Nước trong chậu chảy đầy mặt đất. Bỗng thời bóng vàng lấp lánh. Từ trên nóc nhà một người nhảy xuống. Người này giơ tay phải lên, chân đã nện xuống chậu. Chiếc chậu vàng lập tức bẹp dúm.

Người này chừng 40 tuổi, tầm thước vừa phải, nhưng thân thể gầy nhom. Trên môi để hai túm râu như râu chuột. Y chấp tay nói:

- Lưu sư huynh! Tiểu đệ vâng mệnh minh chủ, không để sư huynh rửa tay gác kiếm.

Lưu Chính Phong nhận ra người này là tứ sư đệ của chương môn phái Tung Sơn, họ Phí tên Bân. Y là một tay nổi tiếng võ lâm về môn "Đại tung dương thủ".

Lão coi tình hình biết là bữa nay phái Tung Sơn dốc hết lực lượng đến đây để đối phó với mình. Chậu vàng đã bị Phí Bân xéo nát rồi, việc rửa tay gác kiếm không thực hiện được nữa và cuộc đấu gay go đã bày ra trước mặt.

Lưu Chính Phong xoay chuyển ý nghĩ, tự hỏi:

- Phái Tung Sơn của hắn tuy nắm giữ Ngũ Nhạc minh kỳ nhưng hắn uy hiếp mình như thế chẳng lẽ mấy nghìn vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây lại không một ai đứng ra lý luận câu nào ư?

Lão liền chấp tay đáp lễ nói:

- Phí sư huynh đã giá lâm sao lại không vào uống chén rượu nhạt mà còn ngồi thu hình trên nóc nhà để phơi nắng cho mệt? Đình sư huynh cùng Lục sư huynh chắc cũng tới rồi. Xin mời các vị ra cả đây! Nếu đối phó với một mình Lưu mỗ thì chỉ một Phí sư huynh cũng thừa sức. Nhưng đối với bao nhiêu anh hùng hào kiệt ở đây thì cả phái Tung Sơn e rằng cũng chưa đủ. Vậy còn kín hờ làm chi vô ích?

Phí Bân tùm tùm cười đáp:

- Sao Lưu sư huynh lại nói ra những lời khiêu khích, ly gián? Dù chỉ một mình Lưu sư huynh với sư môn "Tiểu lạc nhận thức" cũng đủ khiến cho phái Tung Sơn không dám gây sự với phái Hành Sơn rồi, khi nào còn dám đắc tội với chư vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây? Sở dĩ bữa nay tiểu đệ tới đây là vì thân gia cùng tính mệnh hàng ngàn, hàng vạn đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ yêu cầu Lưu sư huynh đừng rửa tay gác kiếm.

Lão vừa nói câu này thì quần hùng trong nhà sảnh đường hết thấy đều ngạc nhiên tự hỏi:

- Việc Lưu Chính Phong có rửa tay gác kiếm hay không sao lại liên quan tới thân gia cùng tính mệnh hàng muôn ngàn đồng đạo võ lâm?

Bổng nghe Lưu Chính Phong đáp:

- Phí sư huynh nói vậy há chẳng hóa ra tăng bốc tiểu đệ thái quá ư? Lưu mỗ bất quá là một kẻ tầm thường trong phái Hành Sơn. Trong Ngũ nhạc kiếm phái anh tài không biết có bao nhiêu mà kể. Vậy thêm một Lưu mỗ không phải là nhiều, bớt Lưu mỗ không phải là ít. Cử động của Lưu mỗ sao lại có liên quan đến thân gia cùng tính mệnh muôn ngàn đồng đạo võ lâm được?

Định Dật sư thái cũng nói xen vào:

- Phải rồi! Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm để làm chức quan nhỏ bằng hạt đậu, thực tình mà nói bần ni nhận thấy thật là uống quá, nhưng mỗi người có một chí hướng. Y muốn thăng quan phát tài thì mặc y. Mình chỉ mong y đừng gia hại đến trăm họ, đừng phá hoại nghĩa khí đồng đạo võ lâm. Người ngoài không thể ngăn trở y được. Bản lãnh Lưu hiền đệ đã lấy chỉ làm khủng khiếp mà gia hại số đông đồng đạo võ lâm được?

Phí Bân nói:

- Định Dật sư thái! Sư thái là nhà tu đắc đạo nơi cửa Phật dĩ nhiên không hiểu được chỗ ngoắt nghéo quỷ quái của người khác. Vụ đại âm mưu này mà thành công thì chẳng những đồng đạo võ lâm bị hại không biết bao nhiêu mà kể, cả đến nhân dân lương thiện khắp thiên hạ cũng bị nhiễm độc. Xin các vị nghĩ kỹ mà coi. Lưu tam gia đã là bậc anh hùng tiếng tăm lẫy lừng trên chốn giang hồ, khi nào lại can tâm hạ mình đi làm một chức quan chó má thối tha? Gia tài Lưu tam gia có đến hàng vạn quan thì y còn mong thăng quan phát tài làm chi? Trong vụ này còn có nguyên nhân không thể nói ra được.

Quần hùng bụng bảo dạ:

- Thuyết này rất có lý. Mình đã đem lòng ngờ vực từ trước. Con người như Lưu Chính Phong mà đi làm một chức võ quan nhỏ bé thì còn trời đất nào nữa?

Lưu Chính Phong không nổi giận, lão tươi cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Té ra trong vụ này còn có một cuộc đại âm mưu không thể nói với ai được! Phí sư huynh! Sư huynh muốn ngấm máu phun người, tiểu đệ thử coi sư huynh có làm được không? Vụ này tiểu đệ không muốn nói, vì đó là cái nhục cho môn hộ phái Hành Sơn, nhưng việc đã xảy ra thế này, muốn giữ cũng không được nữa. Xin các vị bằng hữu cứ thẳng thắn phê bình cho. Đinh sư huynh và Lục sư huynh đâu? Mời hai vị xuất hiện đi!

Bỗng nghe trên nóc nhà mé đông và mé tây có tiếng người đáp lại:

- Được lắm!

Bóng vàng thấp thoáng, hai người đã đứng trước cửa sảnh đường. Kinh công của họ cũng hết như kinh công của Phí Bân nhảy xuống vừa rồi. Người đứng ở mé đông là một lão trọc, đầu nhẵn thín, bóng không có lấy một sợi tóc. Đây là nhị sư đệ Đinh Trọng của chương môn phái Tung Sơn. Mé tây là một người ủ rũ như mắc bệnh lao, lưng gù, mặt bủng da vàng, trông chẳng khác kẻ nhịn đói bảy ngày chưa được ăn một bữa. Quân hùng nhận ra hẳn là một trong những nhân vật quan trọng nhất phái Tung Sơn hiện nay. Hẳn ngồi ghế thứ ba tên là Hoàng Diện Gia Cát Lục Bách.

Cả hai người cùng chấp tay nói:

- Xin chào Lưu tam gia cùng các vị anh hùng.

Đinh Trọng và Lục Bách là hai người lưng lầy tiếng tăm trong võ lâm. Quân hùng đều đứng lên đáp lễ. Họ thấy những tên cao thủ phái Tung Sơn mỗi lúc một nhiều thì trong lòng ngấm ngấm lo ngại cho cục diện bữa nay cực kỳ nghiêm trọng và Lưu Chính Phong khó lòng tránh khỏi thất bại.

Định Dật sư thái nói:

- Phí hiền đệ! Hiền đệ bất tất phải quan tâm. Việc thiên hạ đi đến chữ lý là cùng. Đừng thấy người nhiều thế mạnh mà sờn lòng. Chẳng lẽ bạn hữu các phái Thái Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn đến đây giương mắt ra mà nhìn để mặc ai làm gì thì làm hay sao?

Câu nói này của mục hiển nhiên ngụ ý cho phái Tung Sơn có ý mạnh khinh người thì phái Hằng Sơn mục sẽ ra tay can thiệp mà bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần cũng quyết không tự thủ bàng quan.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười nói:

- Vụ này nói ra càng thêm hổ thẹn. Nguyên là việc riêng về nội bộ phái Hằng Sơn của tiểu đệ mà khiến cho quý vị bằng hữu phải quan tâm. Lúc này trong lòng Lưu mỗ đã hiểu rõ hết. Đây chắc là Mạc sư huynh của tiểu đệ đã đưa ra cáo trạng với đại minh chủ phái Tung Sơn nói là Lưu mỗ làm nhiều điều sai quấy. Rồi các vị sư huynh phái Tung Sơn đến đây vấn tội. Được lắm! được lắm! Để Lưu mỗ đi nhận lỗi với Mạc sư ca là xong.